

Llamp, orban distiratsuko elefantea

Bazen behin, bizitzaz eta kolorez betetako oihan batean, pozik bizi zen elefante talde bat. Guztiak handiak, indartsuak eta azal gris dotorea zuten, zuhaitzen eta lokatzaren artean kamuflatzeko aukera ematen zietenak. Baina bazegoen desberdina zen elefante bat. Llamp zuen izena, eta bere azala orbanez estalita zegoen, eguzki izpiek ukitzean urrezko argia ematen zietenak.

Ezaugarri berezi hau ez zen oharkabean pasa. Llamp elefante kumea zenean, taldeko beste haurrek jakin-minez begiratzen zioten. Batzuk liluratuta zeuden, baina beste batzuek barre egin eta iseka egiten zioten.

— Begira ezazu! Zuhaitz batetik zintzilik dauden bonbillak dirudite! — esan zuen elefante kume batek barre artean.

Horrek askotan Llamp lekuz kanpo sentiarazten zuen. Besteekin jolasten saiatzen zen, baina beti zuhaitzen atzean ezkutatzen edo lokatzetan bueltaka amaitzen zuen, bere orbanek distira egiteari utziko ziotelakoan. Baina zenbat saiatu arren, bere urrezko isla beti agertzen zen berriro.

Egun batean, Llamp taldearen ohiko eremutik haratago ausartu zen. Dena lasai eta isil zegoen soilgune batera iritsi zen. Seguru sentitu zen han eta, lehen aldiz, eguzkiak beldurrik gabe laztantzen utzi zion bere azala. Bat-batean, luma koloretsuak zituen txori txiki bat gelditu zen bere ondoan.

— Ai! Zer dira orban eder hauek? — galdetu zuen txoriak, harrituta.

Llampek, erreakzio horrekin harrituta, sorbaldak jaso besterik ez zuen egin.

— Orbanak besterik ez dira. Baina denek barre egiten didate, distira handiegia dutelako.

Txoriak irribarre egin zuen.

— Distiratsuak? Baina zoragarriak dira! Oihanean, gauza gutxik distiratzen dute horrela. Harro egon beharko zenuke haietaz!

Txoriaren hitzak grabatuta geratu ziren Llampen bihotzean, baina oraindik ez zegoen konbentzituta. Artaldera itzuli zenean, txantxak jarraitu zuen, eta ezkutatzen jarraitu zuen.

Goiz batean, oihaneko animalia guztiak eguna hasteko prestatzen ari zirela, hodei beltz eta erraldoi batek estali zuen zerua. Ez zen edozein hodei: hain zen lodia, ezen ia ez baitzuen eguzki-argia sartzen uzten. Oihana iluntasunean murgildu zen, eta horrek denak beldurtu zituen. Txoriek ez zekiten nora hegan egin, tximinoak urduri kulunkatzen ziren, eta elefanteek ez zuten aurkitzen urmaelerako bidea ura edateko.

— Zer egingo dugu? — galdetu zuen dortoka zahar batek, dardarka.

— Laster ura aurkitzen ez badugu, deshidratatu gaitezke! — esan zuen antilope batek, kezkatuta.

Elefanteak itsu-itsuan aurrera egiten saiatu ziren, baina iluntasunak zuhaitzen kontra talka eginarazi zien. Orduan gogoratu zen luma koloretsuko txoria Llampez. Azkar hegan egin zuen elefante ezkutua zegoen lekura eta gertatzen ari zena esan zion.
— Llamp, oihanak zure argia behar du! Zure orbanek gidatu gaitzakete urmaelera!

Llamp gelditu egin zen.
— Ni? Baina… zer gertatzen da berriro barre egiten badidate?

Txoriak burua astindu zuen.
— Orain ez da horretaz kezkatzeko unea. Zure dohaina bakarra da, eta besteek ulertuko dute laguntzen diezunean.

Oraindik zalantzan, Llampek txoriari jarraitu zion beste animaliak zeuden lekura. Iritsi zenean, denek nola begiratzen zioten ohartu zen, baina oraingoan ez zegoen isekarik, itxaropena baizik. Animaliak alde batera mugitu ziren pasatzen uzteko, eta Llampek, bihotza taupaka, aurrerapauso bat eman zuen.

Hodeia zeharkatzen zuten eguzki-izpi gutxi batzuek bere orbanak ukitu zituztenean, argi bero eta distiratsu bat zabaldu zen haren inguruan. Llamp ibiltzen hasi zen, eta atzetik, oihan osoak jarraitu zion. Bere orbanak iluntasunean bidea argitzen zuten izarrak bezalakoak ziren.

Azkenean, urmaelera iritsi ziren. Animaliek ura edan eta atseden hartu zuten. Guztiak eskertuta zeuden Llampi.

—Heroi bat zara! —esan zuen dortoka zaharrak.

—Salbatu gaituzu! —gaineratu zuen tximino hunkitu batek.

Egun hartan, Llampek ulertu zuen desberdina izatea ez zela akats bat, indargune bat baizik. Bere orbanak, lehen lotsaren iturritzat hartzen zituenak, bere ezaugarririk maiteena bihurtu ziren. Ordutik, burua altxatuta ibili zen, bere argi bereziaz harro.

Eta horrela, Llampek ez zituen oihaneko bideak bakarrik argitu, baita bertako biztanleen bihotzak ere. Denek ikasi zuten pertsona orok duela berezi egiten dituen zerbait, eta aniztasuna dela mundua leku zoragarri bihurtzen duena.